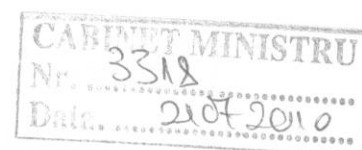

**MINISTERUL CULTURII
ȘI PATRIMONIULUI NAȚIONAL**

CABINET MINISTRU

**Către,
PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
DOMNULUI DEPUTAT DANIEL BUDA**

Stimate domnule deputat Daniel Buda,

Ca urmare a întrebării cu privire la strategia Ministerului Culturii și Patrimoniului Național de a proteja și consolida clădirile încadrate în clasele de risc seismic din centrele istorice ale marilor orașe din România, vă comunic următoarele:

În România, până la marele cutremur din 1940, construcțiile erau proiectate din punct de vedere al rezistenței să răspundă doar la sarcini verticale, după modelul francez. După 1940 în proiectarea și executarea lucrărilor de construcții au fost introduse și elementele de calcul ingineresc privind asigurarea clădirilor și la sarcini orizontale provenite din vânturi, uragane, dar mai ales, seisme.

O altă mare tragedie pentru România a fost cutremurul din 04.03.1977, care doar în 55 de secunde, cu magnitudinea de 7,3 grade pe scara Richter a avut drept consecință, conform statisticilor („Wikipedia, enciclopedia liberă”) pierderea a 1578 de vieți omenești, din care 1424 numai în București și 11 300 de răniți la nivelul întregii țări. S-au prăbușit aproximativ 35 000 de locuințe, majoritatea pagubelor materiale au fost în București unde peste 33 de clădiri și blocuri mari s-au prăbușit, dintre care cele mai cunoscute din perioada interbelică au fost blocurile „Dunărea”, „Continental” „Nestor” și „Scala” dar și construcții noi realizate după 1950, cum ar fi blocurile din „Lizeanu” „OD13” din Drumul Taberei și Centrul de Calcul al Ministerului Transporturilor.

Evident, imediat, s-a pus problema reorganizării sistemului de control în domeniul proiectării și execuției lucrărilor de structură ale construcțiilor.

Astfel, a fost înființat prin Decretul nr. 8 / 1977, Inspectoratul de Stat în Construcții, ca instituție publică a statului de control în domeniu, iar în 1984 au fost înființate Inspecțiile de Stat în Construcții județene și a municipiului București.

În 1991 Ministerul Lucrărilor Publice și de Amenajare a Teritoriului a publicat actul normativ P100 / 1991, privind aprobarea normelor și metodologiilor de calcul a construcțiilor, revizuit și completat ulterior, clasarea în grade de risc seismic a construcțiilor, precum și hărțile de risc seismic în caz de seisme puternice, și a fost înființată atestarea experților tehnici a verficatorilor de proiecte și a responsabililor tehnici cu execuția în domeniul construcțiilor.

A fost elaborată și publicată Legea nr. 10 / 1995 privind calitatea lucrărilor în construcții, cu completările și modificările ulterioare.

Așadar, constatăm că există reglementări tehnice, personal atestat – experți tehnici, verficatori tehnici și responsabili tehnici cu execuția, precum și instituții de control ale statului în domeniul calității lucrărilor de construcții.

Cu privire la coordonarea în plan național și local, respectiv la nivelul Guvernului, al județelor, municipiilor, orașelor și comunelor, conform O.G. nr. 20/ 1994, privind măsuri pentru reducerea riscului seismic al construcțiilor existente, aceasta revine azi, Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, Consiliilor Județene și Locale.

La nivelul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, funcționează Comisia Tehnică pentru Reducerea Riscului Seismic, organism de avizare în domeniul proiectării lucrărilor de structură a construcțiilor.

Inspectoratul de Stat în Construcții prin structurile sale teritoriale, verifică respectarea în execuție a prevederilor Legii nr. 10 / 1995 privind calitatea lucrărilor în construcții cu modificările și completările ulterioare.

Consiliile Județene, respectiv al municipiului București și cele locale, elaborează programul de consolidare și monitorizează acțiunile de intervenție, în zona lor de activitate.

Conform legislației actuale, expertizarea, proiectarea lucrărilor de consolidare și restaurare a construcțiilor, inclusiv al celor care sunt monumente istorice, este în sarcina proprietarilor, sub orice titlu.

În sensul O.G. nr. 20 / 1994, Ministerul Culturii și Patrimoniului Național a dezvoltat un proiect amplu de consolidare - restaurare a unor importante monumente istorice aflate în proprietatea publică a Statului, în administrarea unor instituții publice din subordinea ministerului.

Din proiect, fac parte 20 de obiective, dintre care, cele mai importante fiind Palatul Culturii din Iași, Palatul Regal – Muzeul Național de Artă a României, Muzeul Țăranului Român, Opera Română, Biblioteca Națională etc.

Proiectul este finanțat din fonduri de împrumut, rambursabile, de la Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei, fiind cofinanțat și din fonduri publice ale Statului român.

Prin Unitatea de Management a Proiectelor și de Consultanță din subordinea sa, ministerul cofinanțează, în condițiile legii, două importante proiecte, respectiv „Hanul Gabroveni” din București și Cetatea „Alba Carolina” din Alba Iulia.

Cele mai importante fonduri nerambursabile pentru aceste mari proiecte, sunt obținute însă din sursa „Mecanismului Financiar Spațiul Economic European”.

Nu în ultimul rând, ar trebui de adăugat faptul că fără să existe aceste norme, reglementări și competențe, ministerul, cu fonduri alocate de la bugetul de Stat, a înființat încă din 1990 Planurile Naționale de Restaurare a monumentelor istorice, finanțate anual de către minister.

Proprietarii de monumente istorice, persoane fizice sau juridice de drept privat, care nu dispun de fonduri suficiente pentru consolidarea – restaurarea proprietăților pe care le dețin, pot apela la credite bancare / credite ipotecare sau credite din Timbrul Monumentelor Istorice, colectat și gestionat de Institutul Național al Patrimoniului, în condițiile legii.

Ministerul Culturii și Patrimoniului Național asigură gratuit, conform legii, prin specialiștii săi angajați, consultanțe de specialitate proprietarilor de monumente istorice, deținători sub orice titlu și asigură cu prioritate, analizarea în vederea avizării expertizelor tehnice și proiectelor privind consolidarea monumentelor istorice.

În concluzie, coordonator tehnic al acestui domeniu, în plan național este Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, iar în plan județean și local, Consiliile acestor instituții care identifică acele construcții aflate în risc seismic, monitorizează expertizarea, proiectarea și execuția lucrărilor de consolidare etc.

Ministerul Culturii și Patrimoniului Național, așa cum am arătat, își finanțează cu mari eforturi consolidarea imobilelor pe care le deține și în plus, finanțează cele două programe de consolidare a unor monumente istorice, aflate în proprietatea publică a ministerului, respectiv, cel descris și derulat prin „Unitatea de Management a Proiectelor

și Consultanță” și cel privind Programele Naționale de Restaurare, anuale, gestionate de Institutul Național al Patrimoniului.

Având în vedere că Legea Finanțelor Publice nu permite angajarea fondurilor alocate de la bugetele de stat anuale, recomandăm ca celelalte instituții publice responsabile sau proprietarii de monumente istorice sau alte construcții din zone protejate, să identifice și alte forme de finanțare / cofinanțare a lucrărilor.

În plus, conform legii, proprietarii de monumente istorice, persoane fizice sau juridice de drept privat, care nu dispun de fonduri de consolidare a construcției pe care o dețin, au dreptul să-și vândă proprietatea, în condițiile legii, unor persoane juridice de drept public sau privat, care sunt interesate de locație și care dispun de fonduri pentru consolidarea, restaurarea și refuncționalizarea monumentului istoric.

Acest demers se întâmplă în mod curent în țările occidentale în care moștenitorii unor proprietăți de palate sau castele, care nu dispun de fonduri pentru întreținerea acestora, își vând moștenirile și evident își achiziționează locuințe mai ieftine.

Cu deosebită considerație,

KELEMEN HUNOR
Ministrul Culturii și Patrimoniului Național

